

SLOVENSKI NAROD.

Izbija vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnništvo je v Ljubljani v Frana Kolmana hiši, „Gledališka stolba“.

Upravnistvu naj se blagovoljivo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Vabilo na naročbo.

Slavno p. n. občinstvo uljudno vabimo na novo naročbo, stare gospode naročnike pa, katerim bo potekla koncem meseca naročnina, prosimo, da jo o pravem času ponové, da pošiljanje ne preneha.

„SLOVENSKI NAROD“

velja za Ljubljanske naročnike brez pošiljanja na dom:

Za vse leto	13 gld. — kr.
„ pol leta	6 „ 50 „
„ četrt leta	3 „ 30 „
„ jeden mesec	1 „ 10 „
Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. na mesec, 30 kr. za četrt leta.	

S pošiljanjem po pošti velja:

Za vse leto	15 gld. — kr.
„ pol leta	8 „ — „
„ četrt leta	4 „ — „
„ jeden mesec	1 „ 40 „

Upravnništvo „Slov. Naroda“.

„Kmetijski domovi“.

II.

×. Kjer se smejo kmetijska zemljišča prosto razkosavati in po parcelah prodavati, tam propada in mora propadati kmetijski stan; kajti na mesto kmetij s tolikim zemljiščem, da se more na njih saj jedna rodbina živiti, stopajo s časom pritlikova kmetišča, k katerim spada le še jeden ali dva orala zemlje in morda še ta ne okolu hiše, ampak v oddaljenih koscih.

Ako se tedaj hoče rešiti na kmetih, kar se še da, mora se pred vsem vsako daljno razkosanje kmetijskih zemljišč zabraniti, ob enem pa tudi skrbeti, da se iz pritlikovih kmetij s časoma napravijo taka, da bodo zadostovala za jedno rodbino. S tem problemom se že mnogo let pečajo na Nemškem, na Angleškem in Francoskem in vsi spoznajo, da bi se ga morali resno lotiti, pa se prav ne upajo, le praktični Amerikanci so ga že zdavnaj po svoje rešili. Vse severno-amerikanske države so si dale posebne zakone o kmetijskih domovih (The Homestead-Laws), po katerih se taka kmetišča, ki

so vpisana mej kmetijske domove, ne smejo zadolžiti, ne razkosati, niti eksekutivno prodati.

Na Nemškem dozda še neso tako daleč segali z obvezanjem kmetij, ampak so le v nekaterih deželah, na primer na Hanoveranskem dedno pravo na kmetih tako uredili, da se mora po smrti lastnika, ako ne napravi posebne oporoče, celo kmetišče jednemu dediču izročiti. Na Pruskem, Bavarskem in Wirtemberskem pa je še po starih zakonih zabranjeno, kmetije razkosavati, na Bavarskem celo pod globo 100 do 1000 gld.

Agrarno vprašanje je tudi v Avstriji nujno postalo, odkar se hipotekarni dolgovi na kmetih od leta do leta množe in se vsako leto na tisoče kmetij eksekutivno prodajo, pri čemer se le malokedaj toliko skupi, da bi se hipotekarni dolgovi poravnali. Ako ostane kmetija v kmetijskih rokah, če prav v družih, je še dobro; če pa kmetijo kupi tak upnik, kateri jo razkosa, zgubljen je s tem zopet jeden kmetijski dom.

Zato se vedno bolj misli na take naprave, s katerimi bi se zaprečilo razdrobljenje kmetij in omejila sloboda kmetijskim lastnikom, prodavati parcele in kose od grunta po svoji volji. Jedna teh naprav bi bilo ustanovljenje tako zvanih „kmetijskih domov“; druga, kmetiskemu stanu primerna preuredba dednega prava. Oboje se naslanja na stare običaje in ima svoj koren v živi tradiciji naroda. Zadruga, ki je menda pri vseh arijskih narodih bila prvotna pravna naprava, ohranila se je pri Slovanih še do novejšega časa in tam, kjer je ponehalo združeno življenje, kakor pri nas Slovencih, ostalo je pravno prepričanje, da je kmetišče, to je poslopja in grunt ali zemlja, nerazrušljiva celota, upravo lastnina dotične rodbine, v kateri se ima kot celota podedovati. Ako se tedaj misli na kmetijske dome, se s tem nič novega ne ustvarja, ampak išče zveze tam, kjer je bila po nepremišljenih zakonih pretrgana.

Kaj je tedaj „kmetijski dom“ (Heimstätte)? — Kmetišče s hišo, gospodarskim poslopjem in toliko zemlje, da se mora s svojim kmetijskim delom na njem živeti vsaj rodbina petih členov. Da se ohrani tako kmetišče svojemu namenu, rediti jedno rodbino, treba je tacihi zakonskih določeb da se kmetišče ne

sme razkosati, le do neke mere zadolžiti in le v izrednih slučajih eksekutivno prodati, se ve da, le kot celota in pod tem pogojem, da tudi kupec zemljišča ne sme prodajati od hiše.

Kmetijski dom mora tedaj v celoti prehajati od starišev na sina ali hčer in da dedič, kakor se zdaj navadno godi, ne bo imel takoj pri prvem nastopu sodedičem neprimerne deleže izplačati, se ne bode smela kmetiji nastaviti kakeršna si bode visoka cena, ampak zakonito določiti, kolika sme biti najvišja cena v primeri k čistemu dohodku ali gruntnemu davku. Poslopja, kolikor jih je za kmetovanje treba in fundus instructus se pri cenitvi ne bi smela uštevati. S tem bi morda včasih sodediči bili prikrajšani, ako se pa pomisli, da se tako ohrani za celo rodbino dom, kateri bo ob času sile gotovo pribežališče za vse rodbinske člene, je škoda za sodediče le navidezna, tembolj, ker je dokazano, da bratje in sestre svoje deleže, katere izterjajo od lastnika, le preradi kmalu zapravijo. Potem je lastnik silno zadolžen, njegovim sodedičem pa deleži prav nič neso zalegli.

Domosed (Heimstätten-Besitzer) bo sicer imel pravico, da proda prostovoljno svoj kmetijski dom, vendar le tacemu kupcu, kateri bo v stanu namenu kmetiskega doma ustrezati. Zadolžiti kmetijski dom pa bo smel le do neke gotove meje, katera naj ne preseza polovične vrednosti. V Ameriki se dolgovi na kmetijske dome ne smejo intabulirati, kako pa potem s kreditom, ako lastnik denarja potrebuje? Kdor je znan kot pošten, priden in zanesljiv mož, ima v sili dovolj personalnega kredita, kakor ga ima obrtnik in trgovec brez vsake intabulacije. Kdor pa potrebuje večjih svot, kar pa je za kmeta že začetek konca, dobil jih bode, dokler sega varnost prve polovice njegovega imetja. Da bi se pa več dolgov delalo, je boljše, da se pravočasno zabrani, ker le vodi do pogina kmetije.

Kmetijski domovi bi bili nekako podobni fidejkomisom, od katerih se pa bistveno v tem ločijo, da pri njih ne gre za ohranitev jedne in iste rodbine na posestvu, ampak le za ohranitev gruntne celote, sploh za jedno rodbino. Kajti eksekutivna prodaja kmetiskega doma se ne more tako omejiti, da bi se sploh ne mogla vršiti, ampak le toliko, da

LISTEK.

Knez Srebrjani.

(Ruski spisal grof A. K. Tolstoj, poslovenil I. P.)

(Dalje.)

VIII. Poglavlje.

Pir.

V velikej z dveh strani razsvetljenjej dvorani stale so v treh vrstah mej uzorno pomalanimi stebri dolge mize. V vsakej vrsti je bilo deset miz in vsaka miza je bila pogrtna za dvajset ljudi. Za carja, carjeviča in intimnejše carjeve ljubljence stale so posebne mize na konci sobane. Za goste bile so pripravljene dolge z baržunom in suknom pogrtnene klopi, za carja pa visok krasno izrezan naslonjač, olepšan z grozdi iz biserov in demantov. Dva leva bila sta namesto nog, a za naslonilo bil je dvoglavi orel z razprostrtima perutama, ki je bil polzlačen in pobarvan. V sredi sobane stala je ogromna, štirivoglata miza, ki je bila narejena iz hrastovih desk. Močne so bile deske in stružene noge, kajti morale so nositi celo goro zlate in srebrne posode. Tu so bile tase, katere so jedva mogli štirje možje

uzdigniti za lepo izdelane ročaje, težki vrči in kupice, vse posute z biserji, skledje razne velikosti z urezanimi podobami, kozarci, kupi nojevih jajec, tuovi rogovi, okovani z zlatom. A mej skledami in vrči stale so zlate kupe čudne podobe, predstavljajoče medvede, leve, peteline, pave, žrjave, nosoroge in noje. Vse te težke skledje, vodne posode, vrči, kozarci, zajemalke, zveri in ptice bile so naložene, kakor kako klinasto zidanje, in vrh se je skoraj dotikal stropa. Spodobno prišla je v sobano tolpa carskih dvornikov, in usedla se po klopeh. Na mizah še tedaj razen solnic, popernic, in očetnic ni bilo nobene posode, a od jedij bila je samo skleda hladnega mesa na olji, slane kumare, češplje in kislo mleko v lesenih čašah.

Opričniki so se useli pa neso začeli jesti, čakali so carja.

Na to so paroma prišli stolniki v sobano in ustopili se pri carskem naslonjači, za njimi prišla sta dva višja dvornika in višji točaj.

Nazadnje so zagromele trombe in oglasili se dvorni zvonovi, in z medvedovimi koraki prišel je v dvorano sam Ivan Vasiljevič.

On je bil visok, postaven in širokopleč. Dolga njegova suknena obleka, olepšana z raznimi uzorci,

bila je obrobljena doli po prerezu in ob krajih z biserji in dragocenimi kamni. Dragoceni emailjiran vratni lišp krasile so podobe Odrešenika, Matere božje, apostolov in prorokov. Velik, lepo izdelan križ visel mu je na zlatej verižici na vratu. Visoki napetniki rudečih safjanastih čevljev bili so okovani s srebrnimi podkvami. Strašno premeno zapazil je na njem Nikita Romanovič. Njegov pravilni obraz bil je sicer še vedno lep; pa njegove poteze so bile strožje, njegov orlov nos se je še nekako bolj zakrivil, oči so se mu žarile z mračnim ognjem, in na čelu so se mu videle gube, katerih prej ni bilo. Najbolj je osupnilo kneza, da so mu brke in brada skoraj popolnem izpale. Ivan imel je še samo pet in trideset let, pa sodil bi mu jih bil vsak že precej čez štirideset. Izraz njegovega obraza se je bil popolnem spremenil. Tako se spremeni poslopje po požaru. Še so stali zidovi, a vsa olepšanja so odpala, mračna okna kazala so otožni prizor, in v praznih sobah se je naselila nesreča.

Pri vsem tem je Ivanov pogled bil vabljev, kadar se je milostljivo oziral. Njegovo smehljanje očaralo je še te, ki so poznali in obsojevali njegove hudobije. S tako srečno vnanostjo bil je v Ivanu zjedinen izreden dar zgovornosti. Primerilo se je

z dozdanim vladanjem, zato so postale tri stranke, vsaka s svojimi kandidati in svojim predsednikom. Računov ni še na dan, da si bi morali po pravih 14 dneh pred občnim zborom biti razpoloženi.

Iz Tržaške okolice 25. februarja. [Izv. dop.] Pred nekoliko leti bilo je v tržaški okolici veliko več narodnega gibanja in življenja, kakor dandanes. Te so nam potrjevale mnoge veselice, ki so vzbujale in krepile národní duh, mej tem ko zdaj le redko zapazimo kako gibanje, kakor da bi vse narodno delovanje spalo spanje pravičnega. Kje je večja nevarnost národnemu življu, kakor v tržaški okolici? In vendar vse nekako dremlje, kakor da bi bilo omamljeno od laškega duba bližnjega Trsta.

Tržaška okolica je še precej národnó vzbujena to mora priznati vsakdo, a neka mlačnost vlada v onih krogih, ki bi morali blagodejno uplivati na daljni národní razvoj. V tem času, ko narodnjaki počivajo, utegne sovražnik sejati luliko mej nje. Nevarnost ni majhna in narodnjaki bi morali z vso marljivostjo in požrtvovalnostjo krepiti národní duh mej prostim ljudstvom, pa tudi med olikanimi okoličani. Naši okoličani imajo zadosti potrebnih močij, napravljati razne zabave s petjem, govori in igrami, katere mnogo pripomorejo k národnemu napredku, le prave navdušenosti za sveto našo stvar jim marsikje pomanjkuj.

Tam, kjer se upajo napraviti tako veselico, kakeršna je bila dne 23. t. m. v Bazovici, je škoda, da so rodoljubi koji so veselico priredili, brez društva, ki bi jih vezalo k skupnemu delovanju. Z veseljem smo sprejeli vabilo v roke, radi smo se udeležili veselice, ker čisti dohodek je bil namenjen ustanovljenju Čitalnice. Prav je tako! Le urno k delu, škoda je zamujati zlati čas!

Prej kakor omenim posamičnih toček veselice sporeda, naj izrečem toplo zahvalo izurjeni roki gospé Smrdel-ove, v katere hiši se je vršila veselica, da se je toliko potrudila, da je tako okusno ozaljšala dvorano, da bi morala ugajati najbolj finemu okusu.

Petje, najboljšo sredstvo k vzbujenju narodne zavesti, najljubša brana národnemu življenju, izvrševali so domači pevci prav povoljno. Zbori, kakor čveterospevi peli so se v splošno zadovoljnost. V „Jejtejevi prisegi“ je gospodičina, deklamovalka, zadela pravi čut, koji je navdihnil pesnika, da je spel krasno pesen. Ravno tako se je igrala veselo igra „Zakonske nadloge“ v občno zadovoljnost in jako bi nam vrli igralci in igralke ustregli, da bi nas večkrat iznenadili s kako igro. Da se je zadnja točka — ples — raztegnila do belega dne, bilo je znamenje, da je bil vsakdo zadovoljen z izidom veselice.

Naj še jedenkrat opomnim, da je velika škoda, da bi take moči, kakeršne so se nam pokazale pri tej veselici, ostale „mrtve stvari.“ Oklenite se predrage domovine, posvetite v blagor srce jej in dušo!“
P. M.

Domače stvari.

— (Volitve v kranjsko trgovinsko in obrtniško zbornico.) Volitev je včeraj trajala do 6. ure zvečer. Danes se snide volilna komisija zopet ob 6. uri zvečer h konečnej seji, da se določi volilni izid. Vzprejeti bodo kot pravoveljavni le še volilni listi, ki dojdejo po pošti; za Ljubljanske volilce dotekla je volilna pravica včeraj ob 6. uri. Volilna komisija je včeraj volilne listke preštela in pokazal se je sledeči izid: V obrtniškem odseku sta izvoljena narodna kandidata g. J. N. Horak z 1893 in g. Miha Pakič z 1892 glasovi. Nemčurški volilci so jako zmedeno in sami stavili kandidate; ta g. Bilino, oni g. E. Mayer-ja, dasi je bil slednji postavljen od nemčurjev v kupčijskem oddelku. V kupčijskem oddelku so dobili národní kandidata g. Alfred Lednik 192, g. Josip Lozar 192, g. Ivan Knez ml. 192, g. Fran Kolman 196 in g. Vaso Petričič 196 glasov. Nemčurški kandidati so dobili in sicer: g. Leopold Bürger 59, g. Josip Kordin 58, g. Emerich C. Mayer 61, g. Mathäus Treun 60 in g. Josip Zenari 60 glasov. Natezanje generala en chef nemčurske agitacije g. Karola Luckmana je bilo tedaj brezvspešno, kajti doseženi rezultat je jako pohleven. Seveda viteza Vestenecka ni. Opomniti je, da se je zavrglo v kupčijskem in obrtniškem oddelku nad sto glasov ženskih, volilk, katere so svoje glasovnice le same podpisale in neso skrbelo za to, da bi bili iste po predpisih volilnega reda sopolpisali tudi njih poslovodje. V odseku za „veliko“ obrt-

nijo po Vesteneckovem volilnem redu narodnjakom ni možno zmagati, kajti ti gospodje „veliki“ obrtniki so jednako „velikim“ posestnikom kranjskim najbolj „nobel“, kajti volijo tako rekoč drug družega. Izvoljeni so bili: g. Otomar Bamberg, g. Dragotin Mali in g. Ivan Baumgartner, vsaki te trojice imel je po sedem glasov. V rudarskem oddelku bila sta izvoljena: g. Karol Luckman in g. Pankrac Eichelter, vsak s 15 glasovi. V tem oddelku bila bi národná stranka prav lahko, igraje, kakor se reče, zmagala, a nekateri merodajni gospodje, katerim bi se ne bi bilo bati za vspeh, neso hoteli storiti ničesar, najbrže iz dvorljivosti proti gospodu kandidatu in voditelju nemčurske volilne agitacije, da tako zmirom ostane v kranjske kupčijske in obrtniške zbornici nekaj za seme, ko bi zopet kdaj, česar nas Bog obvaruj, začeli volilno polje orati — vitezi à la Vesteneck! Narodnjaki imajo sedaj v zbornici 19, nemčurji 5 glasov, poleg tega pa še nemško uradovanje.

— (Uradna „Laibacher Zeitung“) dobi baje, kakor se nam poroča, novega urednika.

— („Zadruga“. List za razpravo narodno-gospodarskih vprašanj. Glasilo zveze slovenskih posojilnic.) „Zadruga“ začela je izhajati danes. Izdatelj in lastnik: Mihael Vošnjak. Odgovorni urednik: Maks Veršec. Tisk „Narodne Tiskarne“. Vsebina: Kak namen ima ustanovitev časnika „Zadruga“? — Omejena ali neomejena zaveza (poročstvo)? — Ali državne ali privatne železnice? — Naše zavarovalne zadeve. — Razne stvari. — Kakor vidno, razpravljajo se v tem listu zgolj praktična vprašanja in to v prav prijetnej obliki. Z veseljem pozdravljamo to prvo glasilo na narodno-gospodarskem, oziroma finančnem polju, ker bode dobro došlo našim denarnim zavodom, nič manj pa tudi društvom in zasobnikom, ki se zanimajo za naš gmotni napredek. „Zadruga“ izhaja vsak mesec jedenkrat in velja za vse leto s pošiljanjem vred 6 gld. 50 kr. Naročnina, inserati in dopisi naj se pošiljajo na uredništvo v Celji, Glavni trg št. 105.

— (Razsodba interesantne pravde za kranjski fidejkomis.) Poročali smo pred mesecem dnij o pravdi, pričetej po starej plemenitej rodbini, katere ime začena za azbuke prvo črko in katere načelnik je nedavno umrl. Nasledovati bi imel po ustanovnem pismu v fidejkomisu prvorojeni sin. A ta, Pavel po imenu, izgubil je plemstvo zaradi hudodelstva goljufije, ker je ponarejal na menjicah podpis svojega očeta. Potegoval se je njegov pravni zastopnik za njegovo pravico na fidejkomis in v prvej instanci tudi pravdo dobil. Zadnja instanca, najvišje sodišče na Dunaji, pa je konečno odločilo pravdo na korist plemenitim naslednikom aristokratske rodovine. Podprla je najvišja sodnja svojo sodbo s tem, da je v ustanovnem pismu spisnem v 16. stoletji, rečeno, da se je fidejkomis, obstoječ iz dveh graščin blizu in iz jedne hiše v Ljubljani, ustanovil v ta namen, da se množi sijaj in slava te rodovine (zur Vermehrung des Glanzes und Ruhmes des Hauses), da se pa to more v smislu ustanovnika fidejkomisa zgoditi le tedaj, ako je fidejkomis v rokah plemenitega naslednika te rodovine, kar pa pri prvorojenem sinu več ne velja, ker je izgubil plemstvo in izpremenil tudi starodavno rodbinsko ime. Zato je najvišje sodišče odbilo zahtevo prvorojenemu sinu ter spoznalo, da je pravi naslednik fidejkomisa drugorojeni sin, ki ima ime in plemstvo grofovske rodbine.

— (Porotne obravnave) prično se prihodnji ponedeljek v 3. dan marca. Spored naslednji: 3. marca: Fran Nabtigal, uboj; 4. marca: Jurij Roznik, uboj; 5. marca: Ivan Alijančič, teška telesna poškodba; 6. marca: Lojze Gabrovic, uboj; 7. marca: Jurij Kokalj, uboj; 8. marca: Martin Lipnikar, uboj; 10. marca: Fran Pečnik, hudodelstvo požiga; 11. marca: Tone Gregorin, rop; 12. marca: Fran Črne, uboj; 13. marca: Marija Udovič, izneverjenje; 14. marca: Kunibert Drenik, izneverjenje; 15. marca: Martin Lazar in troje sozatožencev, hudodelstvo uboja. Pač žalostno, da je mej 12 porotnimi obravnavami sedem zatožencev zaradi hudodelstva uboja. Da bi se vendar jedenkrat naši kmetski fantje spametovali! — Odvetnik dr. Ivan Tavčar boče v 11. dan marca prvokrat zagovarjal zatoženca Antona Gregorina zaradi hudodelstva ropa.

— („Česka bibliotéka rodiuná“), katero ureduje Jan V. Vesely, a izdava A. Hynek v Pragi, priobčila boče v bodočih zvezkih mej drugim tudi Jurčičev roman „Deseti brat“.

— (Načelnik delavskega izobraževalnega društva), gosp. Krügl, knjigovez v gosp. Bambergovej knjigovoznici, odpovedal se je načelnštvu. Delavsko društvo sedaj vodi načelnika namestnik gosp. Leopold Kastelic, rodóm in po mišljenji Hrvat, kateri spada k zmernej, zakonito postopajočej delavski stranki. Mi delavskemu društvu čestitamo na tej spremembi in želimo, naj bi se iz društva in iz delavskih krogov jedenkrat za vselej odpravili vsi rovarji in vsi preveč nemirni in častihlepni elementi.

— (Izvažanje gnoja) določil je mestni magistrat pod strogo kaznijo še le ob 10. uri zvečer. A nekateri se vedno še ne ravnaajo po teh naredbah, kajti včeraj so v Hilšerjevih ulicah že ob osmi uri zvečer kidali in pospravljali iz stranišč v sode. Tu je pač brezozirna strogost popolnom opravičena.

— (Novi hmeljniki) zasajajo se v Dravinjski dolini in v Konjiškem okraju.

— (Potrjeni) novi načelniki okrajnim zastopom: V Rogatci: Simon Praprotnik načelnik, Sporn namestnik. Pri sv. Lenartu v Slovenskih goricah: J. Mravljak načelnik, poštar Gollob pri sv. Trojici namestnik.

— (V glavavstvu Mariborskem) bilo je lani 590 porok, narodilo se je 2864 otrok (438 nezakonskih), umrlo pa je 2194 ljudi.

— (V Mariboru) ukrala je Antonija Žnidarič svojej materi 111 gld. denarja in hranilnično knjigo za 300 gld. in pobegnila najbrž z muzikaši na goreenje Štajersko.

— („Le roi s' amuse“. V Gleichenberg, kjer je srbski kralj Milan preteklo leto vzel lov v zakup, došla je te dni velika pošiljatev kalifornskih prepelic, ki se bodo, ko navstanejo toplejši dnevi, izpustile, da se dotle razmerno pomnože in odebele, ko bode prišel kralj na lov.

— (V bivšej Vojaškej granici) so po uradnih razkazilih leta 1883 postrelili: 16 medvedov, 244 volkov, 1844 lisic, 499 kun in 126 divjih maček. Volkov in lisic ubili so največ v Gospiču, to je 28 in 451, kjer je tudi za kune najboljši revier, slednjih so ondi dobili 194. Medvedov ubili so v Ogulnu 5, v Brinji 5, v Gospiču 2, po drugod po jednega. Te številke pa veljajo samo za roparske zveri, ki so se uradno prijavile zaradi nagrade (taglie), katere se je izplačalo nad 2000 gold. Mnogo lovcev pa svojega plemena niti objavilo ni.

Telegram „Slovenskemu Narodu“:

Ptuj 29. februarja. Finančno deželno ravnateljstvo v Gradcu razposlalo je ravnokar vsem državnim uradom na slovenskem Štajerskem ukaz, obsegajoč, da imajo ti nemudoma naročiti knjižice samo v nemškem tekstu.

Razne vesti.

* (Kras, kakor kazenka kolonija.) Nek Peštanski list priporoča, da bi se v Avstro-Ogerske ustanovila kazenska kolonija, kakeršne so Botanybar, Cayennes in Nova Katalonija. In za tak kraj priporoča Kras. Zares čudne pojme imajo madjarski učenjaki o našem Krasu.

* (Nov atentat na Ruskem.) Predvčeraj je nek dijak po imenu Mihajilov v Chambre garnie v Kazanu dvakrat z revolverom ustrelil na bivšega namestnika državnega pravdnštva v Jekaterinburgu, Valitina in ga na strani in v roko ranil. Povod k temu ni bil političen, temveč le privatno maščevanje.

* (Orodja zidarjev piramid.) Dasi so se nam čudovita kamnena dela starih Egipčanov dobro ohranila, vendar se do današnjega dne ničesar ni znalo o orodjih, s katerim so obdelovali trdo gradivo na tako izvrsten način. Nekemu g. W. M. Flinder Petrie posrečilo se je, na poluzgotovljenih ali skaženih in na stran vrženih kosih dokazati, da so stari Egipčani trdo kamenje s premimi in cirkularnimi žagami, z močnimi in otlimi svedri obdelovali, katerih zobje in rezji so bili iz žlahtnega kamnja. Poskusi so dokazali, da je za to služil le demant. Uporaba demantne žage spoznala se je na granitnej krsti velike piramide v Gizeh, kjer le razvidno, da je žaga dvakrat pregloboko zarezala. Jako lepi zgledi staro-egiptovske stružne umetelnosti hranijo se v britskem muzeji, mej temi je vaza, katera je pri vratu samo 1/4 milimetra debela, akoravno je iz jako trdega kamena. V novejšem času iznašli so vrtalne stroje, katerih svedri in osti so iz črnih demantov. S takimi stroji vrtajo se velikanski železnični predori. Vse je mislilo, da je ta uporaba demantov najnovejša iznajdba, a že za najstarejših egipčanskih kraljev vrtali, žagali in dobili so kamenje z orodjem z demanti obrajenim, kar svedočiti imeni „samafuru in kufu“ nahaajajoča se na hieroglifih.

